

FILMOTECA PER A LES ESCOLES
CICLE MITJÀ DE PRIMÀRIA

Material didàctic del programa "LA MAMA ÉS PURA PLUJA"
elaborat per:

MODiband
Projectes culturals

#FilmotecaEscoles

SUMARI

1. Presentació	3
2 Objectius pedagògics	3
3. Continguts curriculars	4
4. Continguts de treball	5
4.1 Definició de cinema	5
4.2 Els gèneres cinematogràfics	5
4.3 El cinema d'animació	6
5. Programa audiovisual de "La mama és pura pluja".....	7
5.1 Introducció de la sessió	7
5.2 "La mama és pura pluja"	7
5.2.1 Fitxa tècnica i sinopsi	7
5.2.3 Aspectes tècnics, llenguatge cinematogràfic i referents	7
5.2.4 Aspectes temàtics i punts de reflexió	8
5.3 "La meva vida a Versalles"	10
5.3.1 Fitxa tècnica i sinopsi	10
5.3.2 Aspectes tècnics, llenguatge cinematogràfic i referents	10
5.3.3 Aspectes temàtics i punts de reflexió	11
6. Proposta d'activitats	14

FILMOTECA PER A LES ESCOLES

MATERIAL DIDÀCTIC DEL PROGRAMA *ZOG I ELS DOCTORS VOLADORS*

P4 i P5 D'EDUCACIÓ INFANTIL I CICLE INICIAL DE PRIMÀRIA

1. PRESENTACIÓ

Aquesta guia didàctica acompanya la sessió de cinema per a P4 i P5 d'Educació Infantil i Cicle Inicial de Primària *Zog i els doctors voladors*, la qual forma part del programa Filmoteca per a les escoles 2022-2023.

La guia està adreçada al professorat d'aquestes etapes educatives. Els nivells de desenvolupament dels nens i nenes en aquests cursos (que cobreixen un espectre d'edats dels 4 als 8 anys) són força diferents. És possible, doncs, que alguns dels conceptes, les propostes de reflexió i les activitats que es proposen en aquesta guia s'hagin d'adaptar i adequar al curs amb el qual es treballi.

A banda de la presentació i la descripció dels continguts curriculars i els objectius pedagògics, aquest guia conté tres apartats més:

- **Un primer apartat introductori sobre els continguts curriculars de la guia i el cinema i l'animació**, en el qual es proposa una definició de cinema i dels gèneres cinematogràfics, així com una presentació del que és el cinema d'animació i les seves diferents tipologies.
- **Un segon apartat informatiu sobre el programa cinematogràfic**, que aprofundeix en els aspectes tècnics dels curtsmetratges presentats, en els seus continguts temàtics i en els valors que promouen. En aquest apartat també s'inclouen algunes propostes de reflexió per a treballar a l'aula.
- **Un darrer apartat d'activitats per fer a l'aula**, que inclou exercicis relacionats amb el mitjà cinematogràfic i amb els films del programa.

2. OBJECTIUS PEDAGÒGICS

Els objectius pedagògics de la sessió *Zog i els doctors voladors*, i d'aquesta guia pedagògica que l'acompanya són:

- Descobrir el cinema com a eina per a construir històries i per explicar i difondre idees, emocions i valors. En concret, aquesta pel·lícula permet abordar temes i qüestions diverses, com ara la vocació, la llibertat, la cooperació, l'enemistat i l'amistat, la cura, els vincles afectius, la vida i la mort.
- Convidar l'alumnat a pensar sobre les relacions entre la literatura i el cinema, i en quins punts en comú i quines diferències existeixen quan una història és explicada a través d'un conte, d'un relat oral o d'una pel·lícula.

- Donar a conèixer als nens i nenes diferents formes i estils d'animació a través d'una selecció variada de curtmetratges animats.
- Potenciar l'educació i la cultura cinematogràfica de l'alumnat perquè sigui capaç de comprendre i analitzar críticament els missatges audiovisuals.
- Fomentar l'aprenentatge del llenguatge cinematogràfic, la identificació dels seus codis i la comprensió del seu valor expressiu. La tria de curts permet posar atenció a la diferència entre una història amb diàlegs i veu en off i altres sense diàlegs, i convida a copsar la importància dels sons i la música en el cinema.

3. CONTINGUTS CURRICULARS

Els continguts curriculars que es treballen amb aquesta activitat, englobant l'assistència a la Filmoteca de Catalunya més les activitats proposades en aquesta guia didàctica són els següents (val a dir que el grau de desenvolupament d'aquests continguts variarà en funció del curs escolar):

- **Competència comunicativa lingüística i audiovisual.** És la capacitat d'expressar, interpretar i comunicar conceptes, pensaments, fets i opinions, oralment i per escrit, fent servir diferents suports i formats (escrit, audiovisual, gràfic...)
- **Competència artística i cultural.** És el coneixement, la comprensió i la valoració crítica de diferents manifestacions culturals i artístiques, tradicionals o no, que s'utilitzen com a font d'enriquiment i gaudi. També inclou la capacitat de crear produccions artístiques pròpies o expressar experiències i emocions a través de diferents mitjans artístics.
- **Competència social i ciutadana.** És la capacitat per comprendre la realitat social en què es viu, afrontar la convivència i els conflictes emprant el judici ètic que es basa en els valors i pràctiques democràtiques i exercir la ciutadania, actuant amb criteri propi i sentit crític, contribuint a la construcció de la pau i la democràcia i mantenint una actitud constructiva, solidària i responsable davant el compliment dels drets i obligacions cívics.
- **Competència d'autonomia, iniciativa personal i emprenedoria.** És l'adquisició de la consciència i l'aplicació d'un conjunt de valors i actituds personals interrelacionades, com la responsabilitat, la perseverança, el coneixement de si mateix i l'autoestima, la creativitat, l'autocrítica, el control emocional, la capacitat d'elegir, d'imaginar projectes i de convertir les idees en les accions, d'aprendre de les errades, d'assumir riscos i de treballar en equip.

4. CONTINGUTS DE TREBALL

4.1 Definició de cinema

La paraula cinema és una abreviatura del terme **cinematografia**, format a partir de dues paraules gregues:

- *kiné*, que significa **moviment**,
- i *grafos*, que vol dir **grafia**.

La paraula **CINEMATOGRAFIA** i, per extensió, el terme cinema, remetent al concepte de grafia (o, en aquest cas, imatge) en moviment.

Des del punt de vista tècnic, el cinema consisteix en la projecció successiva i de forma ràpida de **FOTOGRAFES**. Els fotogrames són imatges estàtiques, fotografies realitzades amb una càmera de fer fotos o amb una càmera de cinema o vídeo. En ser projectats l'un darrere l'altre de manera molt ràpida, el nostre ull percep els fotogrames com a imatges en moviment.

El cinema, igual que altres **formes artístiques** com ara la dansa, la música o la literatura, serveix a l'ésser humà per expressar-se d'una manera creativa. El cinema fa servir elements de caràcter simbòlic per explicar **històries** i transmetre **pensaments** i **emocions**. També és una **eina documental** que permet deixar testimoni de l'existència humana i del món.

4.2 Els gèneres cinematogràfics

Els gèneres cinematogràfics són cada una de les diferents categories o classes en què podem classificar les pel·lícules. Els diferents gèneres cinematogràfics es defineixen a partir de trets comuns relacionats amb la forma i el contingut de les pel·lícules, com ara l'ambientació, el lloc on s'ubica l'acció, el tema explicat, la tipologia de personatges, la classe d'emocions que generen en l'espectador, el tipus de relació que s'estableix amb la realitat, etc. Els gèneres també serveixen per classificar altres obres artístiques, ja siguin literàries, teatrals, musicals, etc.

Hi ha molts gèneres cinematogràfics i sovint no és fàcil determinar a quin gènere específicament pertany una pel·lícula, ja que aquesta pot tenir característiques atribuïbles a gèneres diferents. Alguns dels gèneres cinematogràfics més coneguts són la **comèdia** i la **tragèdia**, originaris de la cultura clàssica, però també d'altres com ara el **cinema de terror**, el d'**aventures**, el **fantàstic**, l'**històric**, el de ciència-ficció o el d'**animació** per citar-ne alguns dels més comuns. Un altre gènere destacat, al qual pertany aquesta pel·lícula, és el de misteri, policial o **cinema negre**, films en què hi ha un cas, un delictes o alguna situació misteriosa que cal resoldre.

4.3 El cinema d'animació

El cinema es realitza generalment a partir de la filmació de la realitat, de persones, coses i llocs que existeixen. El cinema d'animació, no obstant, no es fa a partir de l'enregistrament de la realitat, sinó d'imatges de personatges, coses, llocs i accions imaginats, i creats mitjançant processos i tècniques diversos, com ara el dibuix, el modelatge, la pintura o el disseny per ordinador entre d'altres.

Existeixen diferents formes d'animació, en funció d'aspectes com el tipus de tècnica que s'hi utilitza, la creativitat dels qui la desenvolupen i la tipologia d'elements o personatges que hi apareixen.

En termes generals podem parlar de **dos grans tipus de cinema d'animació**:

- el **tradicional**, en el qual cada un dels fotogrames es desenvolupa manualment o de manera mecànica.
- i el desenvolupat per **ordinador**, en el qual s'usen recursos que permeten automatitzar l'animació o, si més no, gran part d'aquesta.

En funció dels paràmetres indicats anteriorment, podem distingir molts altres tipus d'animació, els quals s'inclourien o bé en la categoria d'animació tradicional o bé en la d'animació per ordinador.

En els dibuixos animats cada fotograma és dibuixat i posteriorment filmat. L'aparició del paper d'acetat i de l'animació per cel·les permeten agilitzar aquest procés, ja que possibiliten copiar alguns dels dibuixos o part d'aquests, i no haver de fer-los cada cop des de l'inici. La tècnica del **stop motion** es basa en la filmació d'elements reals (ninots, objectes, personatges modelats amb plastilina, etc.) però reproduceix moviments i accions imaginats, que són simulats mitjançant la utilització de la pausa en la filmació, fet que permet enregistrar només una part de les accions, donant lloc a una seqüència de moviments que no es correspon amb l'efectuada en realitat. Hi ha variants específiques del *stop motion*, com per exemple l'**animació de siluetes**, en la qual els elements animats són retalls fets en cartró, paper, làmines fines de plom o altres materials, o els anomenats *pupertoons* o **titelles animats**, on els personatges són titelles filmats també amb la tècnica del *stop motion*. L'**animació en 3D**, realitzada també per ordinador, simula les tres dimensions. Mitjançant un procés anomenat renderització, l'ordinador interpreta una escena tridimensional i la plasma en una imatge en dues dimensions.

5. PROGRAMA AUDIOVISUAL "LA MAMA ÉS PURA PLUJA"

5.1 INTRODUCCIÓ

Durada del programa cinematogràfic:

1 h (dos curtmétratges d'aproximadament 30 minuts cada un)

Durada total de la sessió a la Filmoteca:

1 h i 40 minuts aproximadament.

Aquesta sessió de Filmoteca per les escoles es compon de dos curtmétratges: *La mama és pura pluja* i *La meva vida a Versalles*. Tot i no tenir una relació directa l'un amb l'altre, tots dos curts tenen molts trets en comú. Ambdós tenen com a protagonista una nena que, per circumstàncies determinades, ha de deixar la casa on vivia i marxar a una altra llar a viure amb una persona de la seva família que no és cap dels seus progenitors. Aquesta situació, indesitjada per a elles, inicialment els provoca tristesa, incomprensió i malestar, però a poc a poc les protagonistes aniran adaptant-se a les noves circumstàncies i establiran vincles amb les persones que tenen a prop. Ambdues històries ens parlen de la gestió de les emocions a la infància i de l'esperit d'adaptació i superació que tenen els nens i nenes. Són relats positius i encoratjadors, però que no presenten una visió idíl·lica de la infància, sinó que reflecteixen, amb cura i delicadesa, fets tristos i circumstàncies emocionalment difícils amb què alguns nens i nenes conviuen. Les pel·lícules també ens parlen de com la família no són només aquells a qui estem units biològicament, sinó aquelles persones importants que tenen cura de nosaltres i ens estimen, a les quals nosaltres també estimem i cuidem, i amb les qui establim un vincle fort. Ambdós són curtmétratges d'animació, fets amb dibuixos 2D, caracteritzats per l'ús de la línia i de colors vius i intensos, i estan dirigits per cineastes francesos.

5.2 LA MAMA ÉS PURA PLUJA

5.2.1 Fitxa tècnica i sinopsi

La mama és pura pluja

Hugo de Faucompret, 2020, França

Color, so, diàlegs doblats al català, 29'34"

Dibuixos animats 2D

Arriba el Nadal, i la Jana no el pot passar com desitja. La seva mare passa per una depressió i necessita ingressar en un centre mèdic on pugui descansar, ser tractada per professionals i recuperar l'ànim i l'alegria. El seu pare, que gairebé sempre és fora, per motius de feina, tampoc pot venir a estar amb ella. Així doncs, de molt mala gana, la Jana ha de marxar al camp a passar una temporada a casa la seva àvia, una dona remenuda, molt enèrgica, generosa i alegre. A l'inici, la nena es mostrarà enutjada i rebutjarà fins i tot parlar amb la seva mare per telèfon. Però a poc a poc s'ho passarà cada cop millor amb l'àvia i amb altres persones que coneixerà en aquest nou entorn, especialment amb en Cloclo, un homenet gran, robust, misteriós i una mica màgic, amb qui la Jana establirà una amistat. L'experiència la farà ser molt més comprensible amb la seva mare, i ser conscient del vincle fort que existeix entre elles.

5.2.2 Aspectes tècnics, llenguatge cinematogràfic i referents culturals

La mama és pura pluja és un curtmetratge de dibuixos animats 2D. Tots els fons de la pel·lícula, però, han estat pintats manualment usant guaix, una pintura opaca soluble a l'aigua, molt més densa que l'aquarel·la. La resta dels dibuixos 2D, tot i que sembla que estiguin fets a mà, han estat realitzats digitalment mitjançant un programari que s'anomena TVPaint. Els colors són vius i intensos, i també destaca l'ús de la línia negra, que dona força a la representació dels personatges i d'alguns dels objectes i entorns. La pel·lícula té un tempo que reflecteix la vitalitat i el moviment de la nena protagonista, amb canvis de pla àgils i amb algunes seqüències ràpides. Al curtmetratge és important la representació de les cases i altres espais interiors, que simbolitzen la llar i els vincles familiars; però també juguen un paper important els paisatges, que fan referència al procés de descoberta i d'obertura cap a noves experiències i relacions que viurà la Jana. L'estil dels dibuixos animats i el llenguatge cinematogràfic reflecteix la influència de l'animació japonesa d'autors com Hayao Miyazaki.

Fotograma de "La mama és pura pluja"

Fotograma d'"El viatge de Chihiro"

5.2.3 Aspectes temàtics i punts de reflexió

La depressió

La mare de la Jana passa per una depressió, una malaltia de tipus psicològic que fa que les persones que la pateixen es sentin tristes, sense motivació ni ànim per fer coses. A vegades també provoca molt cansament, insomni o trastorns alimentaris. La

depressió pot ser temporal, tot i que hi ha persones que la pateixen de manera crònica. La pot desenvolupar qualsevol persona a qualsevol edat. És una malaltia de la qual no se'n parla massa, però que a Espanya pateixen 2,5 mil·lions de persones.

Penseu en les escenes inicials de la pel·lícula. Com veieu la mare de la Jana? Quines coses us fan pensar que està deprimida? Què fa la Jana davant d'aquesta situació? Com creieu que se sent la nena? I la mare?

Visió negativa del sanatori

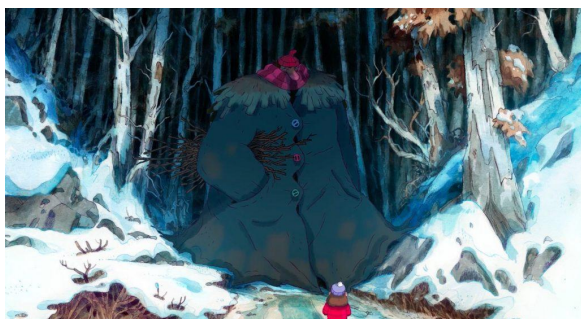
Quan la Jana explica als seus amics que la seva mare és al sanatori, el seu amic Leo reacciona molt malament, dient que és un lloc espantós on deixen les persones buides per dins. La Jana aleshores sent la urgència d'anar a rescatar la seva mare, però la realitat que troba al sanatori és molt diferent de la que el seu amic li havia transmès. Què comenta la seva mare d'aquell lloc? El personal sanitari tracta bé els malalts que hi ha ingressats? És un lloc bonic o desagradable? A vegades ha imperat una visió negativa de les malalties psicològiques i dels metges i els centres on aquestes es tracten. Aquesta pel·lícula té també la voluntat de normalitzar la depressió, de donar a entendre que és una afectació que algunes persones poden patir al llarg de la vida, i que igual que quan tenim una malaltia o ens fem mal anem a la consulta mèdica, quan tenim una depressió és normal i convenient cercar tractament professional.

Absència del pare, presència de la mare

Quan la mare de la Jana és al sanatori guarint-se, continua tenint molt present la seva filla, li truca sovint, li deixa missatges telefònics, i parla amb l'àvia per saber com s'està adaptant la nena. El pare de la Jana, en canvi, tot i trobar-se bé i estar viatjant per feina, no li truca massa ni està massa al dia de què fa la nena.

Observar el món d'una altra manera

Hi ha un personatge, el gegant Cloclo, que ajuda la Jana a observar el món d'una manera diferent, i a apreciar coses que abans no valorava o desconeixia; per exemple, quan convida la nena a escoltar el concert que fa el bosc quan bufa el vent, o en demostrar-li com amb les rampoines i altres elements que considerem deixalles, es poden construir objectes artístics i coses boniques. Sabríeu pensar en algun altre exemple?

Contrast entre el camp i la ciutat

Aquesta història també ens mostra el contrast entre la vida a una zona rural, on hi ha molt poques cases i on la natura està molt present, i la vida a un entorn més urbà,

com la ciutat on tenen la casa la Jana i la seva mare. Quines diferències observeu entre un lloc i l'altre? Podríeu pensar en els avantatges i desavantatges de viure al camp?

5.3 LA MEVA VIDA A VERSALLES

5.2.1 Fitxa tècnica i sinopsi

La meva vida a Versailles

Nathaniel Hlimi i Clémence Madeleine-Perdrillat, 2019, França

Color, so, diàlegs doblats al català, 26'

Dibuixos animats 2D

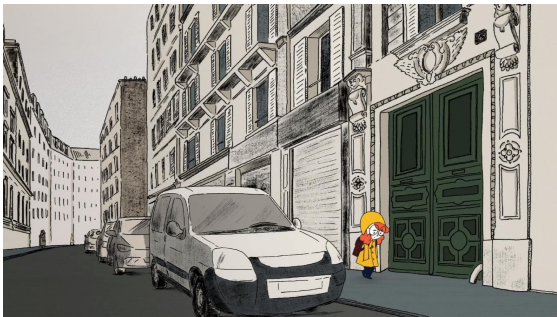

La Violeta és una nena de vuit anys que viu a París, i perd la seva mare i el seu pare en un atemptat terrorista. En quedar-se orfa, ha d'anar a viure als afores de París amb el seu tiet, en Regis, que és conserge del Palau de Versalles. Ell és un home gran, una mica deixat i aparentment poc afable, que fins el moment ha tingut molt poc contacte amb la Violeta. Tot plegat, sumat a la profunda tristesa que viu la Violeta per la pèrdua dels seus pares, fa que la nena estigui molt descontenta i enutjada, i que cada dia s'escapi de l'escola per anar a jugar davant la porta de la casa on vivia abans. Però, a poc a poc, en Regis i ella s'aniran coneixent. Ell farà un esforç perquè la Violeta se senti acollida, tot reparant la casa i fent una habitació molt bonica per la nena. I la Violeta també aprendrà a valorar el seu tiet, a entendre perquè estava allunyat de la família, i a gaudir de l'experiència singular de viure en un entorn com Versalles. Aquesta història ens parla de la desorientació, la solitud i la tristesa que suposa perdre els pares durant la infància, però també ens mostra la resiliència de la Violeta, la seva capacitat d'adaptar-se a les noves circumstàncies i d'establir vincles amb les noves persones que passen a formar part de la seva vida i la cuiden.

5.2.2 Aspectes tècnics, llenguatge cinematogràfic i referents culturals

La meua vida a Versailles és un curtmetratge de dibuixos animats 2D. Està fet amb animació digital, però a partir de molts esbossos i dibuixos preparatoris fets manualment. Té uns colors vius i intensos, i també destaca l'ús de la línia negra en la representació dels personatges, els objectes i els entorns. L'estil segueix la tradició de l'animació franco-belga, caracteritzada per aquest ús preponderant de la línia negra i els

colors vibrants i homogenis. En el disseny dels dibuixos té molta importància l'arquitectura: el cementiri, els canals, els ponts i els carrers de la ciutat de París, el monument que concentra les mostres de condol, els jardins, les estructures subterrànies i les estances del Palau de Versalles no són només l'entorn on té lloc l'acció, sinó que són elements molt importants del film, fins al punt que podríem dir que l'arquitectura, especialment la de Versalles, és quasi un personatge més de la pel·lícula. En contrast amb la representació dels edificis, en la que predominen les línies rectes, el personatge de la Violeta està dibuixat amb formes arrodonides, i es veu petit en contrast amb la imponent arquitectura. Aquest contrast reforça la sensació de fragilitat i el sentiment de petitesse de la Violeta quan es queda orfe i perd la seva casa, i es veu obligada a transitar per espais que li són desconeguts i molt poc familiars. A mesura que va coneixent aquests espais i passant-hi temps, la manera com aquests apareixen representats canvia, es torna més propera i sembla més proporcionada amb relació a la Violeta.

5.2.3 Aspectes temàtics i punts de reflexió

Orfandat

No és habitual que un infant perdi el seu pare o la seva mare quan és petit, i encara és més excepcional que perdi tots dos progenitors alhora. Però hi ha una manera de procedir en els pocs casos en què això passa, tal com observem a *La meua vida a Versalles*. A la història és important el personatge de la Genevieve, que no és família de la Violeta però que, en canvi, s'ocupa d'ella quan perd els seus pares: l'acompanya al funeral, la porta a casa del seu tiet, supervisa que les condicions de la llar on viurà siguin les adequades, visita la nena regularment i s'assegura que estigui bé. Tal com la Genevieve explica a la Violeta, en perdre els seus pares la nena passa a ser una "pupil·la" de l'estat del país on viu, en aquest cas França. Això vol dir que encara que la nena vagi a viure amb el seu tiet, l'estat té sempre la responsabilitat de supervisar que la nena estigui bé i de garantir que les seves condicions de vida siguin bones.

Versalles

La casa del tiet de la Violeta està situada a un lloc ben excepcional, als jardins del Palau de Versalles. Aquest no és un palau inventat, sinó un edifici real, ubicat als afores de París. Actualment és un museu dedicat a la història de França i compta amb més de seixanta mil obres d'art, però als segles XVII i XVIII, entre 1682 i 1789, va ser el palau dels reis francesos. Inicialment era una petita edificació, però es va anar ampliant al llarg dels anys, fins a ocupar les 800 hectàrees que té en l'actualitat.

Atemptats terroristes de París

A la pel·lícula s'explica que els pares de la Violeta van perdre la vida en un atemptat. Tot i que es tracta d'un film de ficció, els atemptats als quals fa referència van ser un fet real. Un atemptat és un atac violent que es fa amb la intenció de ferir o matar algú, o de danyar alguna cosa. El novembre de 2015 es van produir uns atemptats a la ciutat de París que van causar diferents morts i molts ferits. A la pel·lícula, quan la Violeta s'escapa de l'escola per anar a la casa on viva amb els seus pares i la seva mare, passa sempre per davant d'un monument on hi ha espelmes, flors i notes escrites. És un monument de París on, quan es van produir els atemptats, molts habitants de la ciutat van anar a expressar la seva tristesa deixant-hi aquestes mostres de condol.

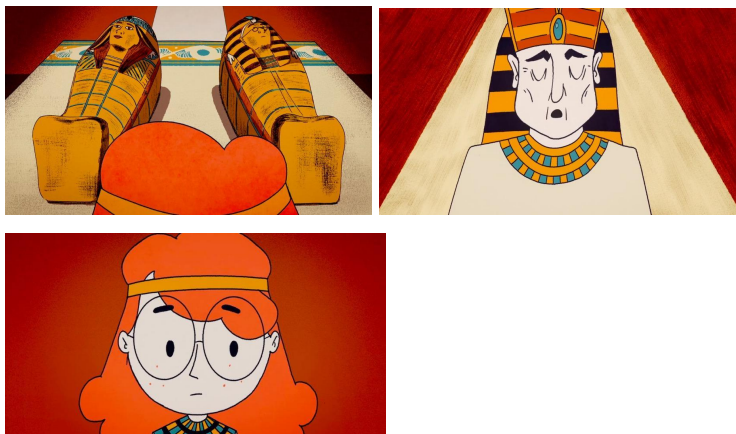
Expressió de la tristesa

La Violeta se sent profundament trista i desorientada després de perdre la seva mare i el seu pare. Així i tot, no la veiem plorar. Quan es produeix una situació emocionalment dura i difícil, a vegades les persones que la pateixen inicialment no poden assimilar el què ha passat, i potser triguen a plorar o a expressar la tristesa tal com normalment l'entenem. Així i tot, a la pel·lícula hi ha diferents escenes i situacions que evidencien que la Violeta està mol afectada pel que ha passat. Podríeu posar-ne alguns exemples?

Món egipci

La Violeta i el seu amic estan molt interessats en la civilització egípcia, i l'esudien amb passió. A la pel·lícula hi ha diferents referències al món egipci. Sabríeu recordar-ne algunes?

Una d'aquestes referències té lloc durant el funeral, quan es produeix una situació una mica curiosa: la Violeta mira el senyor que oficia la cerimònia i el veu com un faraó, i després mira els taüts del seu pare i la seva mare i els veu com sarcòfags egipcis. Creieu que aquesta situació passa de veritat? Com l'interpreteu?

Animació francobelga

Els dibuixos animats de *La meua vida a Versalles* són característics del que es coneix com a tradició d'animació francobelga, que és un estil de dibuix en què destaca el que s'ha denominat com a "línia clara", que consisteix en l'ús de colors vibrants i homogenis i de traços negres per resseguir els contorns. És un estil d'animació que no se circumscriu al cinema animat, sinó que sobretot fa referència al còmic i a les tires de dibuixos en vinyetes, també conegudes com a "historietes". S'inicia al segle XIX a Europa, especialment a Bèlgica, Suïssa i França, d'aquí que es conegui com a tradició francobelga, tot i que és força representativa de l'estil de còmic, historietes i dibuixos animats europeus, diferents a les dues altres tradicions destacades, que són la dels Estats Units i la japonesa. Sèries de còmics i dibuixos molt coneguts, com les de Tintin, Astèrix i Obèlix, Spirou, Gaston Lagaffe o Els barrufets, pertanyen a aquesta tradició.

6. PROPOSTA D'ACTIVITATS

1. Què és una filmoteca?

Una filmoteca és un espai on es projecten pel·lícules i, a més, es fan altres activitats relacionades amb el cinema, com ara conferències, presentacions de llibres, exposicions i activitats escolars. A la filmoteca també hi ha un gran arxiu de pel·lícules i de llibres i objectes relacionats amb la història del cinema. Podríem dir, doncs, que una filmoteca és, en part, un cinema i una biblioteca a la vegada, i alhora és diferent de tots dos.

Repasseu els conceptes llistats a la columna de l'esquerra i comenteu amb els nens quins són aplicables a un cinema, a una biblioteca i/o a una filmoteca. Podeu reproduir aquesta taula a la pissarra i indicar aquestes correspondències mitjançant creuetes.

	CINEMA	BIBLIOTECA	FILMOTECA
S'hi projecten pel·lícules noves a la cartellera (estrenes)			
S'hi projecten pel·lícules de totes les èpoques del cinema			
Hi ha llibres de cinema			
Hi ha llibres que no estan relacionats amb el cinema			
S'hi fan activitats per a les escoles			
S'hi pot menjar i beure			
S'hi fan conferències i activitats			
S'hi fan exposicions			
S'hi poden comprar crispetes			

2) Qui és família?

Les dues històries ens parlen de com la família no són només aquells a qui estem units biològicament, sinó aquelles persones importants que tenen cura de nosaltres i ens estimen, a les quals nosaltres també estimem i cuidem, i amb les qui establim un vincle fort. La Jana passa una temporada amb la seva àvia, que sí que és família biològica seva, però en aquesta nova llar també estableix vincles amb persones que viuen a prop i que no són els seus familiars, però que acaben esdevenint rellevants per a ella, com ara el Leo i la Sonia i, sobretot, el gegant Cloclo. En el cas de la Violeta, el seu tiet biològic, en Regís, a l'inici li resulta tan llunyà com un desconegut, ja que l'ha vist molt poques vegades. Quan després, en canvi, se sent propera a ell, no és tant perquè tinguin la mateixa sang que ella, sinó perquè han passat temps junts i han compartit vivències significatives. El Regís pràcticament no té tracte amb els seus pares però, en canvi, se sent molt proper a la seva companya de feina, que

també acabarà sent important per a la Violeta.

* I vosaltres, a banda dels vostres familiars de sang, teniu altres persones a qui sentiu com a família, tot i que biològicament no ho siguin? Qui són? Llisteu-los i feu un dibuix d'algun d'ells.

* A banda de persones, hi ha mascotes o ninos que sentiu com a part de la família vostra? Quins?

3. Cases diferents

Quan la Jana se'n va a passar una temporada amb la seva àvia, i la Violeta es muda amb en Régis, les nenes troben les seves noves cases molt diferents d'aquelles en què havien viscut fins aleshores.

A banda de la casa on viviu normalment, potser aneu sovint a alguna altra casa, sigui de familiars vostres o d'amics. Penseu en una casa que visiteu sovint, però que no és la vostra, i recordeu alguns racons o alguns objectes que siguin singulars o diferents als que teniu a casa vostra. Poden ser coses o racons que us agradin, que no us agradin, o que per alguna raó us cridin l'atenció. Dibuixeu-ne dos i escriviu què són.

Dibuix	Dibuix
Nom:	Nom:

4. Els estats d'ànim i els fenòmens meteorològics

En el títol del primer curtmetratge s'associa la tristesa que sent la mare de la Jana al fenomen meteorològic de la pluja. Quan plou és com si el cel plorés, i quan plorem és com si ploqués als nostres ulls. A vegades també s'associa la pluja als dies tristos, perquè quan plou normalment no fa sol i el cel està ennuvolat. Sembla que, en general, la gent se sent més alegre quan fa sol i hi ha llum que no pas quan fa mal temps. Se us acudeixen altres motius per associar la pluja amb la tristesa?

Ara reviseu aquests altres fenòmens meteorològics i associeu-los a estats d'ànim:

Dia assoleiat

Arc de Sant Martí

Neu

Tempesta

Informació de contacte

Si voleu aprofundir més en aquest o altres aspectes del cinema, els docents disposen d'accés gratuït a la Biblioteca del cinema de la Filmoteca de Catalunya amb tot tipus de recursos i bibliografia sobre cinema i cultura audiovisual.

Filmoteca de Catalunya

Filmoteca per a les escoles

filmoteca.escoles@gencat.cat

T 935 565 195/98

<https://www.filmoteca.cat/web/ca/article/filmoteca-les-escoles>

<https://filmotecaescoles.blog.gencat.cat/>

La guia didàctica i la coordinació de la sessió han estat dissenyats amb el suport de:

MODIband

Barcelona

Tel: (+34) 93 302 35 53

modiband@modiband.com

www.modiband.com

--- The end ---